

Arrest

nr. 242 307 van 16 oktober 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en J. JANSSENS
Mont Saint-Martin 22
4000 LIEGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 25 mei 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. JANSSENS, loco advocaat D. ANDRIEN, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 7 maart 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 22 januari 2020.

1.2. Blijkens de door hem neergelegde documenten en afgelegde verklaringen diende verzoeker in Oostenrijk op 27 april 2015 een verzoek om internationale bescherming in. Zijn verzoek werd finaal afgewezen op 2 november 2018.

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 20 april 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde een Iraakse staatsburger te zijn van Arabische origine. U werd op [in 1989] geboren in Bagdad als soennitische moslim. U studeerde leerkracht lager onderwijs, maar vond geen werk, en begon in 2003 te werken als veiligheidsagent bij het ministerie van Binnenlandse Zaken. In 2006 werd uw broer F.(...) (°1973) in zijn winkel vermoord door militieleden van al-Mahdi ten gevolge van sektarisch geweld in jullie wijk. U en uw familie verhuisden daarom van de wijk al-Harya naar de wijk al-Aamriya binnen Bagdad. In 2010 werd u vast benoemd door het Ministerie van Binnenlandse Zaken. U bewaakte geldtransporten van de Iraakse Centrale Bank naar andere banken in Bagdad en naar de provincies.

Door de opkomst van Daesh in 2014, heerste er onrust binnen de overheid en werden vele soennieten er van verdacht aanhangers te zijn van Daesh. Omwille van deze redenen infiltrerden verschillende sjjiitische militieleden van Asaeb al-Haq in het ministerie van binnenlandse zaken en het ministerie van defensie. Sinds 13 januari 2015 waren er ook leden van Asaeb al-Haq aanwezig op uw werk als veiligheidsbewaker om te controleren wat jullie deden. In maart van datzelfde jaar vond u op een ochtend een dreigbrief in uw locker op uw werk. De brief zei dat u moest opstappen of vermoord worden. Ook uw andere soennitische collega's kregen eenzelfde brief. Toen u de brief aan uw overste liet zien, verfrommelde hij deze en gooide hem weg. Uw overste zei dat u wist wat u te doen stond, waaruit u afleidde dat hij op de hoogte was van de dreigementen en niets voor u kon doen. U besloot dan ook om het land te verlaten en vertrok twee weken later.

U reisde via Turkije naar Oostenrijk, alwaar u een verzoek indiende voor internationale bescherming op 27/04/2015. Uw verzoek werd een eerste maal afgewezen op 27/01/2016 en een tweede maal op 28/02/2018. U besloot verder te reizen naar België, alwaar u aankwam op 26/02/2019 en een verzoek tot internationale bescherming indiende bij de bevoegde asielautoriteiten op 07/03/2019.

Ter staving van uw herkomst en asielmotieven legt u kopieën neer van uw Iraakse identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw werkbadge, uw Oostenrijkse verblijfskaart, het mailverkeer van uw advocaat met de Oostenrijkse overheid ivm uw originele papieren, document ivm uw aanstelling en activiteiten als veiligheidsagent, een bewijs van aanstelling als veiligheidsagent, een administratief arrest van ontslag, foto's van u en uw collega's in werkuniform, een medisch attest uit België ivm littekens aan uw hand en de overlijdensakte van uw broer. U legt ook uw originele diploma's neer uit Irak en de documenten van uw asielpcedure in Oostenrijk.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaatgeneraal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie dient te koesteren dan wel een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U vreest bij terugkeer naar Irak om gedood te worden door de sjjiitische militie Asaeb al-Haq. U kan het CGVS hier echter niet van overtuigen en wel omwille van de volgende redenen.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u aan het begin van het persoonlijk onderhoud zegt dezelfde verklaringen af te leggen in België als in Oostenrijk (CGVS p.3). Er kan echter worden gesteld dat u in Oostenrijk manifest tegenstrijdige verklaringen aflegde. Zo was u onder meer tegenstrijdig over het motief van de bedreiging tegen u en uw collega's. Initieel gaf u aan dat de sjjiitische milities u bedreigden louter omwille van het feit dat u geldtransporten bewaakte en ze altijd geld van u wilden (zie administratief dossier: BFA 23/12/2016 p.3). Daarna vertelde u echter dat Asaeb al-Haq u en een soennitische collega in februari 2015 wilde dwingen om geldtransporten te overvallen en toen jullie dit weigerden, kregen alle soennieten een dreigbrief (zie administratief dossier: arrest BVwG 23/10/2018 p.8). Tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS vermeldt u zelfs niets over een gedwongen overval

of financiële motieven achter de bedreiging en doet u uitschijnen dat de dreigbrieven op louter sektarische redenen waren gebaseerd. Naast de ernstige tegenstrijdigheden die in Oostenrijk werden vastgesteld, werden bovendien ook tegenstrijdigheden vastgesteld tussen de verklaringen die u daar aflegde en deze tijdens het persoonlijk onderhoud dat u hier aflegde. Zo infiltreerden er volgens uw Oostenrijkse versie maar liefst 17 leden van Asaeb al-Haq in uw politiedienst (zie administratief dossier: BFA 12/07/2016 p.9), terwijl dat er bij het CGVS maar 13 meer zijn (CGVS p.14). In Oostenrijk ging u de dreigbrief melden bij uw overste samen met één andere soennitische collega (zie administratief dossier: BFA 12/07/2016 p.9), in België zijn dit twee soennitische collega's geworden (CGVS p. 16). U vertelde in Oostenrijk ook dat uw overste, bij wie u de dreigbrief meldde en die deze meteen verscheurde, zelf nochtans óók een soenniet was (zie administratief dossier: BFA 12/07/2016 p.9), aan het CGVS vertelt u daarentegen dat het een sjiiet was (CGVS p.16). Al deze tegenstrijdigheden doen een belangrijke afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid. Dergelijke tegenstrijdigheden, over zaken die aan de kern van uw relaas raken in een overigens weinig complex relaas, bevestigen dan ook het ongeloofwaardig karakter van uw asielmotieven zoals dit reeds in Oostenrijk werd vastgesteld. Bijgevolg kan het CGVS geen ernstig geloof hechten aan bovenvermelde bedreigingen door de militie Asaeb al-Haq.

Voorts dient met betrekking tot de geloofwaardigheid van uw asielmotieven ook opgemerkt te worden dat u erg vaag blijft over zowel de leden van Asaeb al-Haq die in uw werk infiltreerden, als over uw andere soennitische collega's. Zo kent u slechts één van de roepnamen van de militieleden die bij u werkten, met name [A.T.] (CGVS p.15). U verklaart uw gebrekkige kennis door te zeggen dat u geen direct contact met hen had (CGVS p.15). Nochtans legt u later uit hoe er altijd een militielid jullie vergezeldde wanneer jullie naar de provincies gingen (CGVS p.15). Geconfronteerd met het feit dat u dan toch wel direct contact met hen had, antwoordt u ontwijkend door te stellen dat de militie alles controleerde wat jullie deden (CGVS p.15). Deze uitleg is uiteraard niet in staat te verantwoorden waarom u slechts één (roep)naam kan noemen van de 13 militieleden waarmee u minstens twee maanden lang moest samenwerken. Ook van uw soennitische collega's, herinnert u zich slechts zes namen (CGVS p.13-14). Dit is opmerkelijk gezien u zelf benadrukt hoe close u was met uw collega's waarmee u dagelijks leefde, dronk en eet (CGVS p.14). Er kan van u dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat u enkele jaren later nog steeds al hun namen kent. Bijgevolg versterkt uw gebrek aan kennis over de militieleden en over uw soennitische collega's nogmaals het vermoeden van het CGVS dat u niet de waarheid vertelt over uw vervolgingsvrees in Irak.

Zelfs indien het dreigement van Asaeb al-Haq geloofwaardig zou worden geacht -quod non- dan nog is het niet duidelijk wat u actueel precies vreest naar aanleiding van dit dreigement daterend uit 2015. U zegt dat u met de dood bedreigd werd en daardoor moest vluchten (CGVS p.11). Wanneer er doorgevraagd wordt naar de concrete inhoud van de dreigbrief blijkt dat er stond dat alle soennieten moesten vertrekken of dat u anders zou worden vermoord (CGVS p.13). Gevraagd waarom u dan niet gewoon stopte met uw werk of ontslag nam, vertelt u dat dat niet mogelijk was omdat u dan een specifieke reden voor uw ontslag zou moeten geven en dat, als u dan de waarheid zou vertellen, u zou worden vermoord (CGVS p.17). Nochtans raadde uw overste u zelf aan om te stoppen met werken wanneer u hem inlicht over de dreigbrief (CGVS p.17). U vertelt verder dat u als u uw ontslag zou indienen dat u dan naar de hoofdinstantie zou moeten gaan om uw ontslagredenen toe te lichten en dat u dan onderweg naar daar vermoord zou worden (CGVS p.17-18). U slaagt er echter niet in uit te leggen waarom u dan precies zou worden vermoord. Het is dan ook erg onlogisch dat men zou willen dat u stopt met werken als beveiligingsagent, maar tegelijkertijd u zou vermoorden indien u officieel zou stoppen. Gevraagd waarom men u nog steeds zou willen vermoorden indien u geen veiligheidsagent meer was, antwoordt u dat dit omwille van sektarische redenen zo zou zijn (CGVS p.18). U toont echter onvoldoende aan waarom u persoonlijk louter omwille van sektarische redenen actueel gevisieerd zou worden. U verwijst alleen naar de soennitische wijk waarin u woont, zonder dit verder te concretiseren naar uw persoon toe. Bijgevolg slaagt u er evenmin in afdoende indicaties te geven dat u actueel vervolging van de milities dient te vrezen, zelfs indien er sprake van een dreigbrief zou geweest zijn.

Wat betreft het loutere feit als zou u agent geweest zijn om bij een terugkeer naar Irak omwille van uw ongewettigde afwezigheid bij de politie voor lange tijd in de gevangenis opgesloten te worden of zelfs terechtgesteld te worden, merkt het CGVS vooreerst op dat u geen enkel begin van bewijs heeft neergelegd ter staving van de bewering dat de Irakese autoriteiten u daadwerkelijk strafrechtelijk zouden vervolgen omdat u ongewettigd afwezig bent gebleven. Bovendien raadde uw overste u aan om uw werk te stoppen hetgeen het dan ook weinig aannemelijk maakt dat u dan alsnog strafrechtelijk zou worden vervolgd omwille van uw dienstverlating

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Internal Security Forces Penal Code die in februari 2008 in voege trad, met betrekking tot ongewettigde afwezigheid voorziet in straffen die, naargelang de situatie, variëren van het inhouden van salaris tot gevangenisstraffen. De doodstraf is niet bij wet voorzien bij ongewettigde afwezigheid, enkel bij welbepaalde, andere overtredingen. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat ongewettigde afwezigheid in de praktijk doorgaans enkel aanleiding geeft tot ontslag, het verlies van salaris of gevangenisstraffen met uitstel. Er zijn geen gevallen bekend van buitensporige bestraffing van politielui omwille van hun ongewettigde afwezigheid. Tevens blijkt uit de informatie dat veel politielui die ontslag willen nemen, verkiezen om ongewettigd afwezig te blijven boven de normale procedure voor het nemen van ontslag, omdat dit minder tijdrovend is. Dit is eens te meer een indicatie van het lage risico op een buitensporige bestraffing omwille van ongewettigde afwezigheid.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat ongewettigde afwezigheid geen aanleiding geeft tot een disproportionele bestraffing door de Irakese autoriteiten. U reikt bovendien geen overtuigende, concrete elementen aan die kunnen aantonen dat uw situatie hiervan afwijkt. U dient wel een administratief arrest van het Ministerie van Binnenlandse Zaken in, dd. 21/11/2019, waarop staat vermeld dat de personen in de bijgevoegde lijst ontslagen worden (zie administratief dossier). U zegt dat u dit document via een collega heeft bekomen en dat hieruit blijkt dat u onlangs pas officieel ontslagen werd, terwijl u al in 2015 uw werk verliet (CGVS p.9). U linkt dit zelf aan vermoedelijke fraude die met uw loon zou zijn gebeurd (CGVS p.9). Bij nader onderzoek van de ontslagbrief blijkt echter dat er in de begeleidende brief staat dat de personen met nummers 1 t.e.m. 51 in de bijgevoegde lijst worden ontslagen. Uw naam in de bijgevoegde lijst draagt echter het nummer 76. Geconfronteerd met het feit dat de begeleidende brief en de bijgevoegde lijst met namen duidelijk niet samen horen, reageert u verwonderd en ontkent u zich hiervan bewust te zijn (CGVS p.20). Dit vervalste bewijsstuk toont echter opnieuw aan dat u de intentie heeft het CGVS te misleiden en bewijst niets over uw vermeende ongewettigde afwezigheid.

Er kan dan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden.

Ter staving van uw afkomst en asielaanleg legt u kopieën neer van uw Iraakse identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw werkbadge, uw Oostenrijkse verblijfskaart, het mailverkeer van uw advocaat met de Oostenrijkse overheid ivm uw originele papieren, een document ivm uw aanstelling en activiteiten als veiligheidsagent, een bewijs van aanstelling als veiligheidsagent, een administratief arrest van ontslag en foto's van u en uw collega's in werkkleding. U legt ook uw originele diploma's neer en de documenten van uw asielaanleg in Oostenrijk. Bovenstaande documenten vormen allen een begin van bewijs van uw identiteit, afkomst en zijn indicatief voor een werkzaamheid als beveiligingsagent bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken. Niettemin kan er gewezen worden op de hoge corruptiegraad in Irak waardoor de bewijskracht van documenten (cfr aanstelling als beveiligingsagent) relatief is, te meer de tegenstrijdige verklaringen die u ook aangaande uw werk vertelde. Sowieso werd in bovenstaande gemotiveerd dat een loutere werkzaamheid als beveiligingsagent onvoldoende is om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. De overlijdensakte van uw broer indiceert dat uw broer inderdaad in 2006 is overleden hetgeen in bovenstaande niet in twijfel wordt getrokken. Wat betreft het medisch attest uit België dat u neerlegt kan het volgende opgemerkt worden. Voor zover het medisch attest getuigt van de letsels aan uw hand die volgens u afkomstig zijn van de bembommen die u tijdens het geldtransport soms tegenkwam (CGVS p.12), dient er op te worden gewezen dat het attest niet in staat is een exclusief oordeel te vellen over de oorzaak van voornoemde letsels, laat staan de context. Bijgevolg is de bewijswaarde van dit medische attest beperkt. Voor zover het attest melding maakt van symptomen van PTSD die u zou vertonen, dient er op te worden gewezen dat het om een weinig gedetailleerd attest gaat waardoor dit niet kan gelden als een bewijskrachtig document om een ernstige, complexe aandoening als PTSD (Post-traumatic stress disorder) aan te tonen. Betreffende de verwijzing naar de problemen in Irak kan overigens nog worden vermeld dat het psychologisch attest niet van die aard is dat er automatisch een link kan worden gelegd tussen eventuele problemen (in Irak) en de tekenen van PTSD. Sowieso gaf u tijdens het onderhoud over de hele lijn een heldere indruk.

Uit bovenstaande trekt het CGVS dan ook de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de bedreigingen die u zou hebben ontvangen van Asaeb al-Haq. U kent geen andere problemen in Irak.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het

betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak wordt het rapport UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org/>) en de EASO Country Guidance note: Iraq van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden.

Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief het gedeelte van de Baghdad Belts gelegen in de provincie Bagdad, waaronder Tarmiya, Taji, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Besmayah, Nahrwan, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat deze grondig is gewijzigd sinds 2017. De toenmalige eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIL-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIL had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Het aantal dodelijke burgerslachtoffers is vanaf 2017 sterk beginnen dalen. In november 2018 rapporteerde UNAMI dat het aantal slachtoffers in 2018 het laagste was in zes jaar tijd. Ook het aantal geweldincidenten is sinds de overwinning op ISIL over de hele lijn teruggelopen. Deze trend hield heel 2018 aan. Verschillende bronnen bevestigen een algemene daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2018 in vergelijking met 2017.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de activiteiten van ISIL in Bagdad en de Baghdad Belts in 2018-2019 beperkt waren nadat het aanzienlijke verliezen had geleden in 2017. ISIL heeft wel nog actieve cellen in het noordelijke en westelijke gedeelte van de Baghdad Belts. Vanuit de gebieden waar het traditioneel steun heeft genoten, is ISIL nog steeds in staat om aanvallen uit te voeren in het stedelijk centrum van Bagdad.

ISIL bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor een strategie van terreur door bomaanslagen. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIL gepleegde zware aanslagen plaats. ISIL is echter nog steeds in staat om kleinschalige aanvallen uit te voeren. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking. Het merendeel van deze aanvallen door ISIL vindt plaats in de Baghdad Belts, met name in de districten Tarmiya, Taji en Latifiya al is het aantal incidenten, en het aantal burgerdoden dat hierbij valt, nog steeds beperkt.

Het gros van het geweld dat in Bagdad plaatsvindt is echter niet langer toe te schrijven aan ISIL. Anno 2018-2019 is de belangrijkste trend in het geweld in Bagdad dat het bijna allemaal persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld betreft. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het offensief dat ISIL vanaf juni 2014 in bepaalde delen van Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. Deze prominent aanwezige sjiitische milities - die officieel deel uitmaken van de ISF en onder de paraplu van de PMU werken - staan mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad. Deze sjiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiitische milities dan sjiieten. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIL verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de (andere delen van de) ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de Iraakse federale strijdkrachten (leger, federale politie, lokale politie) en PMU-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwickeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen.

Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2019 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet

op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U maakt niet aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

U legt geen documenten neer die bovenstaande vaststellingen kunnen weerleggen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift en stukken

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 4, §1 van richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 en van artikel 26 van het KB tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Verzoeker maakt ook gewag van een manifeste appreciatiefout.

Hij verwijst naar artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet en betoogt: *“Volgens deze bepaling moet er, rekening houdend met het specifieke profiel van verzoeker, een grondige analyse uitgevoerd worden van de relevante informatie die door verzoeker werd voorgelegd. Dit werd in casu niet correct gedaan. De verwerende partij begaat hier een manifeste appreciatiefout door telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoeker te weerhouden (Raad van state, arrest 104.820 van 18 maart 2002) en een gedeeltelijke analyse van de relevante feiten.*

Uw Raad beoordeelde tevens meermaals dat het risico objectief primeerde op de soms onduidelijkere verklaringen over bepaalde aspecten van een relaas: « dans les cas où un doute existe sur la réalité de certains faits ou la sincérité du demandeur, l'énoncé de ce doute ne dispense pas de s'interroger in fine sur l'existence d'une crainte d'être persécuté qui pourrait être établie à suffisance, nonobstant ce doute, par les éléments de la cause qui sont, par ailleurs, tenus pour certains » (RvV, nr. 43080 van 6 mei 2010).

In voorkomend geval, miskent het CGVS de notie van vluchteling (artikel 48/3) en die van subsidiaire bescherming (artikel 48/4); tevens is de motivatie van de bestreden beslissing onvoldoende door telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoeker te weerhouden (Raad van State, nr. 104.820 van 18 maart 2002).”

In een eerste onderdeel licht verzoeker zijn profiel toe. Hij wijst erop dat hij sinds 2003 bij het Iraaks ministerie van Binnenlandse Zaken gewerkt heeft als veiligheidsagent en benadrukt dat hij een reeks documenten heeft neergelegd die zijn werk bewijzen, waaronder foto's. Verzoeker geeft in dit verband aan dat hij zijn uiterste best heeft gedaan om de originele documenten terug te krijgen, maar hierin faalde. Hij verwijst naar stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift.

Verzoeker gaat niet akkoord waar in de bestreden beslissing wordt verwezen naar de hoge corruptiegraad waardoor de bewijskracht van documenten relatief is evenals naar de tegenstrijdige verklaringen die hij heeft afgelegd aangaande zijn werk.

Ten eerste werpt verzoeker betreffende de in de bestreden beslissing vastgestelde inconsistentie omtrent het bijgebracht administratief attest van het ministerie van Binnenlandse het volgende op: *“Verzoeker heeft zijn kennis ondervraagd: het blijkt uit dat het verschil het resultaat van twee census zou zijn.”* Voorts haalt verzoeker onder verwijzing naar artikel 4, §1 van de richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011, het arrest M.M. van 22 november 2012 van het Hof van Justitie en rechtspraak van het EHRM (R.C v. Sweden, 9 maart 2010, req. Nr.41827/07, §53; MSS v. België, 21 januari 2011 req. Nr.30696/09, §358; Singh en anderen v. België, 2 oktober 2012, eq nr. 33210/11, §§ 100-103) de samenwerkingsplicht aan die op het CGVS rust. Ook citeert verzoeker artikel 26 van het KB tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Verzoeker besluit uit voorgaande als volgt: *“Het CGVS had de mogelijkheid om contact op te nemen met de Oostenrijkse instanties of de Iraakse instanties om de authenticiteit van de documenten te verifiëren. Bijgevolg moeten de bestreden beslissing ten minste nietig worden verklaard, zodat het CGVS contact kan met hen opnemen.”*

Ten tweede, zo vervolgt verzoeker, is het argument van het CGVS dat de bewijskracht van documenten relatief is, te meer hij ook tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd, stereotiep en wordt dit herhaald in elke negatieve beslissing die tegen Iraakse onderdanen wordt genomen. Verzoeker citeert in dit verband uit een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 28 maart 2019 met nr. 219 110. Verzoeker stelt dat de corruptie in Irak en het feit dat zijn verklaringen niet geloofwaardig werden geacht, het CGVS dan ook niet ontslaat van de verplichting om de echtheid van de documenten te onderzoeken.

Ten derde merkt verzoeker op dat wat betreft zijn verklaringen aangaande zijn functies, hij alle vragen van verwerende partij heeft beantwoord, zonder dat hem naar verder details werd gevraagd. Hij specificeert als volgt: *“Zijn verklaringen zijn coherent, gedetailleerd en bevatten geen tegenstrijdigheden. De enige lacune die in de verzoekers relaas bestaat, betreft de namen van zijn collega met wie hij sterke band had. Hij kon immers slechts zes namen geven. Echter moet hier worden opgemerkt dat er 75 mensen waren die met hem werkten (BFA 23/12/2016, p.8) en dat hij zijn werk al 5 jaar geleden had verlaten. Gezien deze twee opmerkingen is het niet onwaarschijnlijk dat hij spontaan slechts 6 namen kon geven, maar zou meer tijd moeten hebben krijgen om de 11 namen van de soennitische collega's specifiek te kunnen herinneren. De PO heeft echter hem geen tijd of de opportuniteit gegeven om meer namen te geven. Ter informatie, kan Meneerde 11 collega's nu noemen: (...).”*

Ten vierde acht verzoeker het motief van de commissaris-generaal dat er in Irak een hoge graad van corruptie heerst, ook stereotiep. Verzoeker citeert in dit verband rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verzoeker concludeert: *“afgezien van de hoge mate van corruptie in Irak, heeft de tegenpartij geen argumenten aangevoerd om de geldigheid van de meerderheid van de documenten in twijfel te trekken. Dit argument, die stereotiepe is, is op zich echter onvoldoende. De twijfels over een van de document (in verband met het ontslag) is ook niet genoeg om de echtheid van de andere documenten in twijfel te trekken. Gezien de reeks van neergelegde documenten, waaronder veel foto's, die ter ondersteuning van een coherent relaas aangaande zijn functies komen, heeft verzoeker vo doende aangetoond dat hij als agent voor het Ministerie werkte. De argumenten van de verwerende partij, die hoofdzakelijk betrekking hebben op de problemen met de milities en het ontslag, en niet op het werk van verzoeker als zodanig, zijn niet genoeg om de verklaringen van verzoeker aangaande zijn werk en de ter ondersteuning ingediende documenten ernstig in twijfel te trekken.”* Verzoeker citeert ook hier rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

In een tweede onderdeel benadrukt verzoeker dat hij een psychologisch attest heeft bijgebracht dat aantoont dat hij symptomen vertoont van PTSD.

Ten eerste kan verzoeker zich niet vinden in het motief van de commissaris-generaal waarbij wordt opgemerkt dat het om een weinig gedetailleerd attest gaat waardoor dit niet kan gelden als een bewijskrachtig document om een ernstige, complexe aandoening als PTSD aan te tonen. Verzoeker wijst erop dat dit door *“een professioneel”* werd vastgesteld en een PTSD aantoont. Verzoeker citeert uit een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 maart 2013 met nr. 99 380.

Ten tweede stelt verzoeker dat het CGVS in zijn beslissing geen rekening houdt met de gevolgen van een PTSD op het geheugen en “de capaciteit tot teruggave”. Hij citeert hiertoe uit “*Etude sur la vulnérabilité du CBAR*” en wijst erop dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen al heeft erkend dat de psychologische toestand van een verzoeker om internationale bescherming de tegenstrijdigheden in diens verklaringen kan rechtvaardigen/uitleggen. Verzoeker citeert uit arrest nr. 11 831 van 27 mei 2008 en arrest nr. 103 611 van 28 mei 2013 en ook uit de zaak I. tegen Zweden van 5 september 2013 van het EHRM.

Ten derde, waar het CGVS opmerkt dat een psychiater nooit met zekerheid de oorzaken van iemands psychische problemen kan vaststellen en de bijgebrachte medische attesten de vervolgingen in Irak dus niet bewijzen, citeert verzoeker uit een arrest van de Raad voor Vreemdelingebetwistingen van 21 maart 2013 met nr. 99 380 en geeft hij aan dat volgens vaste rechtspraak van het EHRM medische getuigschriften die ter ondersteuning van een asielaanvraag worden overgelegd bovendien door de asielautoriteiten aan een grondig onderzoek moeten worden onderworpen. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van het EHRM en meer bepaald de zaken R.C. tegen Zweden van 9 maart 2010, MO. M. tegen Frankrijk van 18 april 2013 en R.J. tegen Frankrijk van 19 september 2013. Verzoeker voert aan dat hieruit duidelijk blijkt dat, om een medisch attest uit te sluiten, de risicocontrole met betrekking tot artikel 3 van het EVRM niet beperkt mag blijven tot het gebrek aan geloofwaardigheid, maar zich ook moet uitstrekken tot alle andere individuele factoren die, bij elkaar opgeteld, het risico van onmenselijke of vernederende behandeling in geval van terugkeer naar het land van herkomst vergroten. Verzoeker acht het door hem bijgebrachte medische attest een belangrijk document dat niet systematisch door het CGVS kan worden verworpen.

In een derde onderdeel gaat verzoeker in op de beoordeling van de vluchtelingenstatus. Hij brengt vooreerst de context in Irak in 2014-2015 in herinnering waarbij Daesh een sterke aanwezigheid kende en veel soennieten er door de sjiietische milities van werden verdacht samen te werken met deze islamitische groep. Verzoeker citeert uit “*UK Home Office, ‘Country Policy and Information Note Iraq: Sunni (Arab) Muslims’, juni 2017*” (stuk 4 bij het verzoekschrift). Hij geeft aan dat zijn problemen perfect passen in deze algemene context.

Verzoeker gaat vervolgens dieper in op de geloofwaardigheid van zijn aangevoerde problemen met de milities. Hij argumenteert als volgt:

“Volgens de verwerende partij kan geen geloof aan de vermeende problemen met de milities gehecht worden wegens de tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen in Oostenrijk en in België enerzijds, en, anderzijds, omdat hij bijna geen militieleden en collega’s kon noemen:

i. Wat betreft het motief van de bedreigingen, wenst de verzoekende partij te benadrukken dat er een foutief begrip van zijn verklaringen door de Oostenrijkse en Belgische instanties is.

Verzoeker wenst te herhalen voor Uw Raad dat de problemen enkele sektarische gronden hebben. Dit is voor deze reden dat hem en zijn andere soennitische collega’s werden bedreigd op hun werkplaats. In dit verband verwijst de verzoekende partij naar de inhoud van de dreigbrief, waarover er geen tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoeker bestaat.

Tijdens de gesprekken in Oostenrijk sprak verzoeker ook alleen over sjiiet/soenniet sektarische conflicten. Het was tijdens de hoorzitting over het beroep dat werd ingesteld, toen de agent hem vroeg of er nog iets anders was gebeurd, dat hij sprak over de dreigementen van zijn collega, die in dit geval betrekking hadden op het geld dat de militieleden probeerden te gijzelen.

Dit deel van het relaas heeft niets te maken met de redenen waarom verzoeker Irak heeft verlaten, maar was een ander probleem met het welke zijn vriend had te maken. De dreigbrief bevat er geen enkele woord over, en de verzoeker werd niet benaderd door de militieleden wat betreft geld beroving.

Dit is voor deze reden dat verzoeker heeft over dit deel niet gesproken gedurende zijn gehoor bij het CGVS, omdat er geen link bestaat tussen de problemen van zijn vriend en de dreigbrieven die aan alle zijn soennitische collega’s werden gegeven.

Zou het CGVS een zorgvuldig lezing van het Oostenrijkse gehoorverslag over dit probleem hebben gedaan, zou het CGVS hebben gezien dat de vragen zonder context werden gesteld en dat een verkeerde interpretatie van deze verklaringen, die geen context hadden, werd gemaakt door de Oostenrijkse rechter.

ii. Aangaande het geloof van zijn overste, heeft verzoeker verklaard in Oostenrijk dat zijn baas soenniet was terwijl hij in België verklaard dat zijn baas sjiiet was. Volgens de verwerende partij die verwijst naar het eerste Oostenrijkse gehoorverslag (BFA 12/07/2016).

In dit verband, wenst de verzoekende partij ook naar zijn tweede Oostenrijkse gehoorverslag (BFA 23/12/2016) te verwijzen: "We gingen bij onze officier, die zelf soenniet is. Maar hij geeft zich uit voor sjiet. Hij zag deze brief en zei "Voor jullie kan ik niets doen" (p. 11).

In België, toen hem de vraag over het geloof van zijn overste werd gesteld, besloot verzoeker te zeggen wat zijn overste deed alsof.

Het lijkt er dus op dat we niet als zodanig kunnen spreken van een tegenstrijdigheid tussen de Belgische en Oostenrijkse verklaringen. Verzoeker beseft echter dat hij in zijn verklaringen in België preciezer had moeten zijn en verontschuldigt zich daarvoor. Hij benadrukt echter ten overstaan van de Raad dat dit geen vergissing was van zijn kant, maar een (misschien verkeerde) keuze in het antwoord.

iii. Aangaande de derde tegenstrijdigheid (17 of 13 militieleden), wenst verzoeker voor Uw Raad uit te leggen dat hij vele problemen met de tolk gedurende de eerste auditie bij de Oostenrijkse instanties had en dat alles werd niet volledig vertaald of uitgeschreven. Hij had een aantal vergissingen kunnen corrigeren, maar had op dat moment niet alle fouten of lacunes in het transcript van zijn verklaringen gezien.

Wat betreft het aantal van militieleden die met hem werkten, had hij voor de Oostenrijkse instanties uitgelegd dat het 13 militieleden waren plus 4 leiders, maar de leiders waren vertrokken en werkten niet met hen samen. In België, besloot hij enkel over de 13 militieleden die met hem effectieve werkten, te bespreken. Opnieuw beseft hij dat hij specifiek had moeten zijn.

Vergissingen in de Oostenrijkse gehoorverslagen zijn niet ongeloofwaardig. Volgens het AIDA report van 2019: (...)

iv Aangaande de laatste tegenstrijdigheid (1 of 2 collega's).

Zoals het CG VS zelf opmerkt, zijn die andere tegenstrijdigheden minder ernstig. Ze betreffen details van het relaas van verzoeker.

Krachtens artikelen 197, 198 et 199 van de Handbook on Procedures, zijn onjuiste verklaringen niet op zich een voldoende reden om de status te weigeren en heeft de interviewer de verantwoordelijkheid om deze verklaringen in het licht van de omstandigheden van elk dossier te interpreteren.

Naast de bovenstaande opmerkingen over de gevolgen van een PTSD, naar het welke verwijst hier de verzoekende partij, wenst verzoeker opnieuw te benadrukken dat net gaat over feiten die 5 jaar geleden gebeurden en dat meer dan 3 jaar zijn verstrekken tussen de twee audits. Het is niet onwaarschijnlijk dat sommige herinneringen van verzoeker in de loop van de tijd zijn vervaagd en dat verzoeker, die zo spontaan mogelijk wilde antwoorden, niet de tijd heeft genomen om zich de feiten goed te herinneren en precies zijn bij het beantwoorden van de vragen.

Verzoeker wenst voor Uw Raad te verduidelijken dat hij zeker is dat hij met die twee collega's heeft besproken (geen strijdigheden hier tussen de twee sets van verklaringen), maar is alleen met een collega binnen het kantoor van de overste gegaan.

v. Aangaande de namen van de militieleden

Volgens de verwerende partij, is het ongeloofwaardig dat verzoeker niet de namen van de militieleden herinnert terwijl hij toch wel direct contact met hen had. Verzoeker verwijst hier naar zijn verklaringen om aan te tonen dat het CGVS een gedeeltelijke lezing van zijn verklaringen maakt: (...)

De verzoekende partij wenst te benadrukken dat de verwerende partij zich op een deel van zijn verklaringen richt, namelijk het feit dat de militieleden met hen naar de provincies gingen. Echter, na dit element, heeft verzoeker toegevoegd "hij zat alleen in de kluiswagen". De uitwisselingen waren daarom beperkt. Bovendien, zoals heeft verzoeker uitgelegd, in Bagdad, werkten de militieleden niet met hen. Ze waren vooral bezig met de bewaking van verzoeker en zijn collega's activiteiten, maar zich mengen niet. Hier ook werden de uitwisselingen als gevolg beperkt.

Verzoeker wenst ook te benadrukken dat hij niet meer dan 3 maanden met hen moest werken.

Ais gevolg is het aannemelijke dat verzoeker, na 5 jaren, de namen niet kan herinneren. Bovendien gebruiken de militieleden vooral roepnamen, wat het nog moeilijker maakt voor verzoeker hun echte namen te herinneren. Verzoeker heeft spontaan een roepnaam kunnen geven en zou meer hebben kunnen geven als de PO had hem gevraagd. Hij wenst te verduidelijken dat wanneer hij zegt dat hij de namen niet kan herinneren, bedoelt hij de echte namen, niet de roepnamen.

vi. Aangaande de namen van zijn collega's, verwijst de verzoekende partij naar de bovenstaande opmerkingen in punt 1 van het verzoekschrift.

vii. In conclusie, uit de bovenstaande, blijkt dat er bestaat geen serieuze tegenstrijdigheid of onaanvaardbaar lacune in het relaas van verzoeker.

Verzoeker is overal coherent geweest in het verloop van de feiten en de vermeende problemen. Verzoeker heeft doch 4 audities gemaakt, wat mogelijkheden schept voor vele tegenstrijdigheden. Er bestaat echter geen enkele belangrijke tegenstrijdigheden in zijn verklaringen die helemaal niet te rechtvaardigen zijn, zelfs niet met het verstrijken van de tijd (bvb vergissing over de naam van de militie of een vergissing over zijn beroep).

De conclusie van het CGVS is overdreven, en de verwerende partij begaat hier een manifeste appreciatiefout door de meest nadelige interpretatie voor verzoeker te weerhouden (Raad van state, arrest 104.820 van 18 maart 2002) en geen rekening gehouden met het gehele van de verklaringen van verzoeker."

Wat betreft de precieze vrees na het dreigement, betoogt verzoeker als volgt:

"De verwerende partij begrijpt niet waarom verzoeker niet gewoon met zijn werk stopte, en vindt het ook erg onlogische dat men zou willen dat hij stopte met werken, maar tegelijkertijd hij zou vermoorden worden indien hij officieel zou stoppen. De verzoekende partij stelt hier een fundamenteel onbegrip over zijn verhaal vast.

De verzoeker wenst te verwijzen naar de inhoud van de dreigbrief: "vertrek Nasibi of je wordt vermoord". Er staat geen referentie in deze dreigbrief naar het werk van verzoeker. Verzoeker heeft op geen enkele moment gezegd dat het bedoelt dat hij moest slechts zijn werk verlaten, of expliciet gezegd dat het was enkele een kwestie van werk. Dit is bevestigd door een grondige lezing van het gehoorverslag.

Dat de dreigbrief slechts zijn ontslag / zijn baan verlaten betreft, is een interpretatie van de PO die de hoorzitting vertroebelde (pp. 17-18). Verzoeker had het tot nu niet opgemerkt.

Als gevolg, heeft verzoeker op de vragen van de PO aangaande zijn ontslag beantwoorden zender het verkeerde begrip van de PO te beseffen. Hij beseft dus ook niet dat hij voor meer duidelijkheid zou moeten hebben antwoorden dat de vraag niet daar ligt teen de PO op die vraag van ontslag meerdere keren terugkwam.

Als gevolg van de bovenstaande opmerking is de vraag van ontslag niet relevant maar, voor volledigheid, wenst verzoeker de volgende te beantwoorden:

- Verzoeker heeft niet officiële ontslag genomen omdat hij zijn situatie vreest te verslechteren en omdat het ontslag procedure lang is; hij kon niet wachten. [citaat uit notities persoonlijk onderhoud]

- Zijn overste heeft nooit hem aanraad officiële ontslag te nemen, in tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, en zijn advies ging net alleen over het werk als zodanig, maar was meer algemeen: [citaat uit notities persoonlijk onderhoud]

Zoals het bovenstaande werd opgemerkt, waren de bedreigingen dus niet specifiek beperkt aan de werkplaats.

De dreigementen die verzoeker en zijn collega's hebben ontvangen maken deel uit van de bredere context van het sektarische conflict tussen sjiieten en soennieten, dat na de opstand van de Daesh in 2014 is verergerd (zie bovenstaande), ook in Baghdad:

[citaat uit UK Home Office, 'Country Policy and Information Note Iraq: Sunni (Arab) Muslims', juni 2017", stuk 4 bij het verzoekschrift]

Verzoeker kwam in het vizier van de militie vanwege zijn status als veiligheidsagent, maar de bedreigingen hadden een sektarisch grond en waren niet beperkt aan het werk. Hij loopt daarom nog en risico, zelfs als hij ontslag zou hebben genomen, gezien de bovenstaande context die soennieten in gevaar kan zetten:

[citaat uit UK Home Office, 'Country Policy and Information Note Iraq: Sunni (Arab) Muslims', juni 2017", stuk 4 bij het verzoekschrift]

Het is voor deze reden dat verzoeker niet officieel ontslag heeft genomen: dit zou hem gedwongen hebben om langer in Irak te blijven.

In dit verband verwijst verzoeker naar een andere deel van zijn gehoorverslag: (...)

Dit toont aan dat hij door de milities na zijn ontslag nog benaderd we d wat steunt verzoekers vrees ten aanzien van de milities buiten zijn werk.

Als gevolg was de vrees van verzoeker gegrond en moet de verwerende partij Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet toe te passen. "Het feit dat een asielzoeker ir het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en hei risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. "

De verwerende partij heeft echter geen goede redenen neergelegd om aan te nemen dat die vervolging zich niet opnieuw zal voordoen."

In een vierde onderdeel gaat verzoeker in op de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker citeert voormeld artikel 48/4, §2, c) en verwijst naar het arrest Diakité van het Europees Hof van Justitie van 30 januari 2014 aangaande de begrippen internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Verzoeker haalt vooreerst elementen aan die zijn kwetsbaar profiel moeten aantonen. Hij wijst erop dat hij een soennitisch moslim is die voor het ministerie van Binnenlandse Zaken werkte, wat volgens hem een risicoprofiel uitmaakt. Hij citeert uit de *“Country Policy and Information Note Iraq: Sunni (Arab) Muslims”* van de UK Home Office van juni 2017 en het *“Report of the Office of the United Nations High Commissioner for Human Rights on the human rights situation in Iraq in the light of abuses committed by the so-called Islamic State in Iraq and the Levant and associated groups”* van de UN Human Rights Council van 13 maart 2015 (stukken 4 en 5 gevoegd aan het verzoekschrift), alsmede de EASO *“Guidance Note on Irak”* van maart 2019.

Verzoeker meent dat hij, in tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Bagdad in zijn hoofdte verminderen dat er moet worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar daar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Verder benadrukt verzoeker onder verwijzing naar tal van rapporten, waaronder het EASO *“Country of Information Report – Iraq: Security Situation Note on Irak”* van maart 2019, het rapport *“Iraq: Security and humanitarian situation”* van de UK Home Office van november 2018, en de bij het verzoekschrift gevoegde landeninformatie, de aanwezigheid van IS in Bagdad en het geweld dat niet alleen door IS wordt gepleegd maar tevens door sjiiitische milities. Hij betoogt dat het geweld niet doelgericht is omdat *“dat geweld elke persoon zonder onderscheid kan aanraken (en niet alleen leden van de politie, van het leger of een speciaal populatiegroep) en raakt vooral burgerslachtoffers. Deze overwegingen tonen als gevolg de onveiligheid in heel Bagdad voor burgers aan.”* Tevens verwijst verzoeker naar uitspraken van *“de nationale asielhof in Frankrijk”* en *“de administratieve rechtbank van het Groothertogdom Luxemburg”* waarbij werd geconcludeerd dat er sprake is van willekeurig geweld in Bagdad.

Ook wijst verzoeker onder verwijzing naar de bij het verzoekschrift gevoegde informatie (stukken 16 tot en met 19) op de impact van het geweld op het dagelijkse leven en de stabiliteit van de situatie in Bagdad en op de gewelddadige demonstraties die sinds oktober 2019 plaatsvinden vanwege de precaire socio-economische omstandigheden.

Verzoeker besluit dat er meerdere bronnen zijn die aantonen dat Bagdad niet veilig is.

Verzoeker vraagt hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. In nog meer ondergeschikte orde vraagt hij de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Verzoeker voegt volgende stukken toe ter ondersteuning van zijn verzoekschrift:

- stuk 3: bewijs van zijn pogingen om zijn documenten terug te krijgen;
- stuk 4: UK Home Office, *“Country Policy and Information Note Iraq: Sunni (Arab) Muslims”*, juni 2017;
- stuk 5: UN Human Rights Council, *“Report of the Office of the United Nations High Commissioner for Human Rights on the human rights situation in Iraq in the light of abuses committed by the so-called Islamic State in Iraq and the Levant and associated groups”*, 13 maart 2015;
- stuk 6: Ouest-France, *“Irak. A Bagdad, un attentat à la bombe fait au moins quatre morts”*, 24 mei 2018;
- stuk 7: Musings on Iraq, *“Security in Iraq Largely Unchanged in May 2018”*, 2 juni 2018;
- stuk 8: The Washington Institute, *“Milicias are threatening public safety in Iraq”*, 14 augustus 2019;
- stuk 9: France Soir *“L'Irak aux mains des milices chiïtes : l'exemple du Badr”*, 5 oktober 2018;
- stuk 10: Office of the United Nations High Commissioner for Human Rights and United Nations Assistance Mission for Iraq. *“Report on the Protection of Civilians in the Armed Conflict in Iraq: 1 May - 31 October 2015”*, blz. 5-6;
- stuk 11: Cour nationale du droit d'asile : *“Irak : l'escale aérienne à Bagdad avant le retour : d'un demandeur d'asile dans sa région d'origine ne peut être assimilée à la traversée effective de la ville au sens de la jurisprudence relative à la mise en oeuvre de l'article L. 712-1 c) du CESEDA”*, 21 maart 2018;
- stuk 12: Cour nationale du droit d'asile, arrest nr. 17042467 van 24 januari 2018;

- stuk 13: Cour nationale du droit d'asile, "*La Cour juge que la situation prévalant à Bagdad est affectée par une violence aveugle résultant d'un conflit armé interne, qui justifie l'octroi de la protection subsidiaire*", 12 april 2013;
- stuk 14: Cour nationale du droit d'asile, arrest nr. 15018700 van 11 april 2016.
- stuk 15: de administratieve rechtbank van het Groothertogdom Luxemburg: arrest nr. 39951 van 21 juni 2018;
- stuk 16: UNHCR, "*International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq*", mei 2019;
- stuk 17: COI FOCUS van 14 november 2018;
- stuk 18: HLN, "*Bagdad stelt uitgaansverbod in om aanhoudende protesten te beteugelen*", 3 oktober 2019;
- stuk 19: Le Temps, "*Couvre-feu à Bagdad après neuf morts en 24 heures de manifestations en Irak*", 3 oktober 2019.

2.3. Verweerder maakt op 10 september 2020 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Bagdad wordt gemaakt. Hij verwijst hierbij naar:

- het rapport van UNHCR: "*International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq*" van mei 2019;
- EASO "*Country Guidance note: Iraq*" van juni 2019;
- EASO "*Country of Origin Report Iraq: Security situation*" van maart 2019;
- COI Focus "*Irak - veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak*" van 20 maart 2020.

3. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1. Verzoekers vluchtrelaas kan als volgt worden samengevat. Verzoeker is een Iraaks burger en een soenniet van Arabische origine. Hij is afkomstig uit Bagdad en begon in 2003 te werken als veiligheidsagent bij het ministerie van Binnenlandse Zaken. Verzoeker houdt voor dat er door de opkomst van Daesh in 2014 onrust heerste binnen de overheid en vele soennieten ervan werden verdacht aanhangers te zijn van Daesh. Omwille van deze redenen infiltrerden verschillende sjiiitische militieleden

van Asaeb al-Haq in het ministerie van Binnenlandse Zaken en het ministerie van Defensie. Sinds 13 januari 2015 waren er ook leden van Asaeb al-Haq aanwezig bij verzoekers werk als veiligheidsbewaker om te controleren wat zij deden. In maart van datzelfde jaar kreeg verzoeker evenals zijn andere soennitische collega's een dreigbrief waarin stond dat hij moest opstappen of zou worden vermoord. Verzoeker besloot om het land te verlaten.

Verzoeker reisde via Turkije naar Oostenrijk, waar hij op 27 april 2015 een verzoek om internationale bescherming indiende, dat finaal werd afgewezen op 2 november 2018 (AD CGVS, stuk 4, Information Request). Verzoeker besloot verder te reizen naar België, waar hij aankwam op 26 februari 2019 en een verzoek om internationale bescherming indiende bij de bevoegde asielautoriteiten op 7 maart 2019.

4.2. Verzoeker heeft ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming volgende kopieën voorgelegd (AD CGVS, stuk 5, map met "documenten"):

- zijn Iraakse identiteitskaart;
- zijn nationaliteitsbewijs;
- zijn werkbadge;
- zijn Oostenrijkse verblijfskaart;
- het mailverkeer van zijn advocaat met de Oostenrijkse overheid i.v.m. zijn originele papieren;
- document i.v.m. zijn aanstelling en activiteiten als veiligheidsagent;
- een bewijs van aanstelling als veiligheidsagent;
- een administratief arrest van ontslag wegens afwezigheid;
- foto's van hemzelf en zijn collega's in werkuniform;
- een medisch attest uit België i.v.m. littekens aan verzoekers hand;
- de overlijdensakte van zijn broer.

Verzoeker legt ook nog zijn originele Iraakse diploma's neer en de documenten van zijn asielprocedure in Oostenrijk.

Wat betreft de verschillende stukken die werden overgelegd ter staving van zijn identiteit, zijn werkzaamheden als veiligheidsagent bij het Iraaks ministerie van Binnenlandse Zaken en de doorlopen asielprocedure in Oostenrijk, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in het standpunt dat deze een indicatie vormen van de identiteit en herkomst van verzoeker en van zijn werkzaamheden. De Raad ziet in deze stand van zaken geen reden om verzoekers identiteit, beroep en herkomst te betwisten. De overlijdensakte van verzoekers broer indiceert dat deze broer inderdaad in 2006 is overleden, hetgeen evenmin in twijfel wordt getrokken. De Raad merkt bijkomend op dat deze documenten op zich niets zeggen over de beweerde vervolgingsfeiten.

Verder blijkt dat de overgemaakte stukken – uitgezonderd de diploma's en de documenten van zijn asielprocedure in Oostenrijk – slechts kopieën zijn. Zij kunnen derhalve niet op hun herkomst en authenticiteit worden geverifieerd. Verder verwijst de commissaris-generaal op pertinente wijze naar het gegeven dat in Irak op grote schaal wordt gefraudeerd met documenten, waardoor nagenoeg alle documenten kunnen worden vervalst of aangekocht, zodat de bewijswaarde van Iraakse documenten bijzonder relatief is (zie AD CGVS, stuk 6, map met landeninformatie, "*COI Focus Irak: Corruptie en documentenfraude*").

Het document gevoegd aan het verzoekschrift waaruit blijkt dat verzoeker tevergeefs heeft getracht originele documenten te verkrijgen die zijn werk bewijzen (stuk 3), vermag aan voorgaande geen afbreuk te doen.

Voor wat betreft het medische attest, wijst de Raad erop dat artsen of psychologen vaststellingen kunnen doen met betrekking tot de fysieke en psychische gezondheid van een patiënt. Zo kan een arts, rekening houdend met zijn bevindingen, uitspraak doen over de fysieke oorzaak van de littekens. Hij kan deze onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan evenwel nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden of context schetsen waarbij de littekens en verwondingen werden opgelopen noch uitspraak doen over de redenen waarom verwondingen en littekens werden toegebracht. Dezelfde redenering geldt naar analogie voor psychologische attesten; een psycholoog kan weliswaar vermoedens hebben over de oorzaak van de ingeroepen klachten, maar hij kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waardoor de ingeroepen klachten ontstonden. Een medisch of psychologisch attest volstaat op zich daarom niet om de aangehaalde vervolgingsfeiten en de daaruit volgende vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Zulk attest moet dan ook steeds worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen van verzoeker hierover. Een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling dringt zich op, waarbij moet worden nagegaan of

de aangehaalde vervolgingsfeiten door middel van geloofwaardige verklaringen in samenhang met de voorgelegde medische of psychologische attesten voldoende aannemelijk worden gemaakt.

Hoewel verzoeker zich aldus wel heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat deze stukken wegens hun inhoud en relatieve bewijswaarde in deze stand van zaken op zich niet volstaan om zijn vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of verzoekers verklaringen tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

4.3. In zoverre verzoeker voorhoudt dat het CGVS geen rekening heeft gehouden met de gevolgen van een PTSD op het geheugen, dient vooreerst benadrukt dat het door verzoeker bijgebrachte attest enkel melding maakt dat verzoeker symptomen vertoont van PTSD (AD CGVS, stuk 5, documenten, medisch getuigschrift van 27 december 2019). Dit attest is, zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt, gelet op de ernst en complexiteit van een aandoening zoals PTSD, weinig gedetailleerd. Bovendien heeft de commissaris-generaal wel degelijk rekening gehouden met de geattesteerde symptomen die verzoeker vertoont nu in de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat verzoeker *“tijdens het onderhoud over de hele lijn een heldere indruk [gaf]”*. Tevens wordt opgemerkt dat na grondige analyse van het geheel van de gegevens in het administratief dossier, verzoeker geen elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventueel bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in zijn hoofd heeft kunnen vaststellen (AD CGVS, stuk 7, vragenlijst “bijzondere procedurele noden” DVZ). Hierbij dient te worden benadrukt dat uit het door verzoeker bijgebrachte medische attest niet blijkt dat hij zich omwille van psychologische problemen niet kon concentreren of dat hij om deze reden moeilijkheden zou hebben gehad om zich bepaalde feiten te herinneren of niet in staat zou zijn geweest om volwaardige verklaringen af te leggen. Uit de opgetekende verklaringen in de vragenlijst van het CGVS evenals uit het gehoorverslag blijkt bovendien dat verzoeker beschikt over ruim voldoende cognitieve capaciteiten om zijn vluchtrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. De vastgestelde onwetendheden, tegenstrijdigheden en vaagheden blijven dan ook onverkort overeind.

Waar verzoeker citeert uit een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en erop wijst dat de Raad al heeft erkend dat de psychologische toestand van een verzoeker om internationale bescherming de tegenstrijdigheden in diens verklaringen kan rechtvaardigen, onderstreept de Raad dat dit een individueel geval betreft en geen precedentwaarde heeft. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen te worden onderzocht.

4.4. De commissaris-generaal besluit op basis van verzoekers verklaringen dat hij er niet in slaagt zijn vrees voor de sjjiitische militie Asaab al-Haq voldoende aannemelijk te maken. Hij stelt immers vast dat (i) verzoeker in Oostenrijk manifest tegenstrijdige verklaringen aflegde, (ii) er eveneens tegenstrijdigheden zijn tussen de verklaringen van verzoeker afgelegd in Oostenrijk en zijn verklaringen afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS en (iii) verzoeker erg vaag blijft over zowel de leden van Asaab al-Haq die zijn werk infiltrerden, als over zijn andere soennitische collega's.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen.

Na lezing van het administratief dossier, stelt de Raad vast dat deze bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking tot het vluchtrelaas, zoals uitgebreid weergegeven in de motieven van de bestreden beslissing, steun vinden in het administratief dossier, betrekking hebben op de kern van het vluchtrelaas alsook pertinent en correct zijn.

Verzoeker beperkt zich tot het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig of tegenstrijdig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht.

De Raad benadrukt dat het in beginsel aan verzoeker toekomt om voormelde vaststellingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, wat hij zoals hierna zal blijken niet doet.

4.5.1. Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift dat de problemen met de sjiiitische militie enkel sektarische gronden hebben: het CGVS ging uit van een onzorgvuldige lezing van het Oostenrijks gehoorverslag. Verzoeker licht toe dat hij immers ook nog de dreigementen van zijn collega aanhaalde wat betreft geldberoving, maar dat dit niets heeft te maken met de redenen waarom hij Irak heeft verlaten.

Het hoeft echter geen betoog dat het louter volharden in en herhalen van één versie van de feiten, de desbetreffend gedane vaststellingen niet weerleggen.

De Raad leest in het Oostenrijks asiëldossier dat verzoeker in de eerste bevraging van 30 mei 2015 bij het Bundesamt für Fremdwesen und Asyl (hierna: BFA) volgend vluchtmotief had opgegeven (AD CGVS, stuk 6, map met landeninformatie, Oostenrijks asiëldossier, vertaling, “Beslissing – uitspraak”, punt 11; stuk 5, documenten, “BFA - Bescheid – Spruch”, p. 3):

“Ik was politieagent in Irak. Ik moest geldtransporten begeleiden, dit heb ik drie tot vier jaar gedaan. Tijdens deze activiteit werd ik vaak door leden van de militie bedreigd, ze schreven mij zelfs ooit een brief, aangezien ik altijd veel geld bij deze transporten moest bewaken. Deze mensen wilden altijd geld van mij. Zo was mijn leven in gevaar omdat ik bang was dat ik misschien bij een van deze inzetten van deze mensen zou kunnen worden gedood. Zo besloot ik, Irak te verlaten en te vluchten. Dat is mijn enige vluchtmotief.”

Uit deze verklaringen ontstaat de indruk dat de leden van de militie verzoeker ertoe aanspoorden hen door criminele daden geld uit de geldtransporten te doen toekomen. Daarvan was in het tweede verhoor door het BFA op 12 juli 2016 geen sprake meer. Daar verklaarde verzoeker dat zeventien aanhangers van een sjiiitische militie zich in maart 2015 zouden hebben aangesloten bij zijn politie-eenheid, waarbij hij een van elf soennitische politieagenten zou zijn geweest. Deze moesten de geldtransporten tegen aanvallen van IS beschermen. De leden van de militie zouden hebben geweigerd met soennieten samen te werken en verzoeker zou een dreigbrief hebben gevonden, waarin zou hebben gestaan dat hij een soennitische verrader was en moest ‘weggaan’, anders zou men hem doden (AD CGVS, stuk 6, map met landeninformatie, Oostenrijks asiëldossier, vertaling, “Verslag in de procedure voor het Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl”; stuk 5, documenten, “Niederschrift im verfahren vor dem Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl” van 12 juli 2016, p. 9). In deze versie is er geen sprake meer van dat de militie geld heeft geëist, veeleer moesten de soennitische politieagenten uit de eenheid worden verdreven. In de mondelinge behandeling van 23 oktober 2018 voor het Oostenrijks Bundesverwaltungsgericht vertelde verzoeker dan dat de milities geen geld van hem zouden hebben geëist maar in februari 2015 zijn hulp zouden hebben geëist om een geldtransportwagen te beroven. Hierna volgt een uittreksel uit het verslag van 23 oktober 2018 (AD CGVS, stuk 6, map met landeninformatie, Oostenrijks asiëldossier, vertaling, “Beslissing – uitspraak, punt 2.3.”; stuk 5, documenten, “Niederschrift der öffentlichen mündlichen Verhandlung” van 12 juli 2016, p. 8-9):

“RI: heeft iemand ooit met u concreet erover gesproken dat u de geldtransportwagen moest beroven?

BF: neen.

RI: hoe wist u dan dat u de geldtransportwagen moest beroven?

BF: via mijn vrienden.

RI: hoe wisten uw vrienden het?

BF: het was mijn vriend, wij hebben samengewerkt.

RI: hoe wist uw vriend dat u de geldtransportwagen moest beroven?

BF: ze hebben dat van mijn vriend geëist.

RI: wie heeft dat van uw vriend geëist?

BF: de militie Asaib Ahl Al Haq.”

Verzoekers verklaringen zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Niet alleen is onmiskenbaar gebleken dat de vluchtmotieven die hij heden aanbrengt, niet overeenkomen met wat hij voor de Oostenrijkse asiëlinstanties heeft verklaard, maar blijkt tevens duidelijk dat hij in Oostenrijk manifest tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd.

4.5.2. Naast de ernstige tegenstrijdigheden die in Oostenrijk werden vastgesteld, werden bovendien ook tegenstrijdigheden vastgesteld tussen de verklaringen die verzoeker daar aflegde en deze tijdens het persoonlijk onderhoud dat verzoeker hier aflegde. In de bestreden beslissing wordt op goede gronden gemotiveerd als volgt: *“Zo infiltreerden er volgens uw Oostenrijkse versie maar liefst 17 leden van Asaeb al-Haq in uw politiedienst (zie administratief dossier: BFA 12/07/2016 p.9), terwijl dat er bij het CGVS maar 13 meer zijn (CGVS p.14). In Oostenrijk ging u de dreigbrief melden bij uw overste samen met één andere soennitische collega (zie administratief dossier: BFA 12/07/2016 p.9), in België zijn dit twee soennitische collega’s geworden (CGVS p. 16). U vertelde in Oostenrijk ook dat uw overste, bij wie u de dreigbrief meldde en die deze meteen verscheurde, zelf nochtans óók een soenniet was (zie administratief dossier: BFA 12/07/2016 p.9), aan het CGVS vertelt u daarentegen dat het een sjiïet was*

(CGVS p.16). *Al deze tegenstrijdigheden doen een belangrijke afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.*” Verzoeker kan niet ontkennen dat deze tegenstrijdigheden betrekking hebben op de kern van zijn vluchtrelaas.

Verzoekers verweer dat hij in België besloot te zeggen wat zijn overste deed alsof, met name sjiïet zijn, en derhalve sprake is van een “(misschien verkeerde) keuze” in het antwoord, komt dermate gekunsteld over en de Raad acht dit geen dienend verweer. Op verzoeker rust een persoonlijke verantwoordelijkheid om van bij het begin van de asielpcedure waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielautoriteiten zodat deze kunnen beslissen over het verzoek. Het is hierbij niet ernstig te noemen dat verzoeker op de vraag, “Was hij een soenniet of een sjiïet?”, die duidelijk werd gesteld, niet vatbaar is voor interpretatie en waarvan verzoeker kennelijk de inhoud begreep, niet preciezer zou hebben geantwoord (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 22 januari 2020, p. 16). Eenzelfde redenering kan worden gevolgd waar verzoeker opmerkt dat hij ook wat betreft het aantal militieleden die met hem samenwerkten, specifiek had moeten zijn. In de mate dat verzoeker voorhoudt dat hij vele problemen had met de tolk gedurende de eerste auditie bij de Oostenrijkse instanties en dat niet alles volledig vertaald of uitgeschreven werd, komt hij niet verder dan gratuite beweringen. In het verhoor door het BFA op 12 juli 2016 leest de Raad dat verzoeker telkenmale verklaarde de tolk goed te begrijpen en te hebben begrepen. Hij haalde ook nergens een dergelijk communicatieprobleem met de tolk aan. Na afloop en na de hervertaling antwoordde verzoeker ook bevestigend op de vraag of alles wat hij mondeling heeft verklaard werd opgeschreven en correct genotuleerd. Hij bevestigde ook dat hij zich zonder problemen in het Arabisch verstaanbaar kon maken, dat hij alles heeft begrepen en hij ook alles kon beschrijven wat hij wilde (AD CGVS, stuk 6, map met landeninformatie, Oostenrijks asiëldossier, vertaling, “*Verlag in de procedure voor het Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl*”; stuk 5, documenten, “*Niederschrift der öffentlichen mündlichen Verhandlung*” d.d. 12 juli 2016, p. 2 en p. 14).

Ook met zijn betoog dat het gaat over feiten die vijf jaar geleden gebeurden en dat er meer dan drie jaar zijn verstreken tussen de twee audities ter verklaring van de vastgestelde tegenstrijdigheid omtrent de omstandigheden waarin hij zijn overste inlichtte over de dreigbrief, slaagt verzoeker er andermaal niet in de Raad te overtuigen. Van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn veiligheid en zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij bij machte is om in elke stand van het geding een zo juist, precies en waarheidsgetrouw mogelijk vluchtrelaas weer te geven en dat hij telkenmale coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten, ook al hebben deze reeds enige tijd geleden plaatsgevonden. De vastgestelde tegenstrijdigheden hebben betrekking op elementen die behoren tot de kern van zijn vluchtrelaas. Deze elementen betreffen bepalende ervaringen in verzoekers leven waarvan redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij, ook na verloop van tijd, in staat is hierover coherente en eenduidige verklaringen af te leggen. Verzoeker wijst nog op de gevolgen van de PTSD die in zijn hoofd werd vastgesteld, doch zoals reeds hoger is gebleken, kan uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan op generlei wijze blijken dat traumatische ervaringen hem zouden hebben verhinderd om volwaardige verklaringen af te leggen. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker zowel tijdens zijn gehoren afgenomen in Oostenrijk als het persoonlijk onderhoud bij het CGVS in staat was om gedetailleerde verklaringen af te leggen en beschrijvingen te geven. Bovendien heeft verzoeker op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van psychologische problemen waardoor hij moeilijkheden zou hebben om zich bepaalde feiten te herinneren. Verzoeker antwoordde overigens ten overstaan van de BFA op de vraag of hij mentaal en fysiek gezond is, bevestigend (AD CGVS, stuk 6, map met landeninformatie, Oostenrijks asiëldossier, vertaling, “*Verlag in de procedure voor het Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl*”; stuk 5, documenten, “*Niederschrift der öffentlichen mündlichen Verhandlung*” van 12 juli 2016, p. 2-3). Bij het CGVS antwoordde verzoeker negatief op de vraag of hij gezondheidsproblemen kent die hem zouden kunnen hinderen tijdens het verloop van het interview (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 20 januari 2020, p. 3).

Voornoemde tegenstrijdigheden, over zaken die raken aan de kern van verzoekers relaas – dat overigens weinig complex is –, bevestigen het ongeloofwaardig karakter van zijn vluchtmotieven zoals dit reeds in Oostenrijk werd vastgesteld. De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij waar deze stelt geen geloof te hechten aan bovenvermelde bedreigingen door de militie Asaeb al-Haq.

4.5.3. Daarbij komt nog dat verzoeker erg vaag bleef over zowel de leden van Asaeb al-Haq die in zijn werk infiltrerden, als over zijn andere soennitische collega’s, een vaststelling die verder de geloofwaar-

digheid van zijn vluchtmotieven ondermijnt. Met het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen slaagt verzoeker er niet in concrete elementen of dwingende argumenten bij te brengen die deze bevinding aan het wankelen brengt. Dat verzoeker slechts één (roep)naam kon geven van de 13 militieleden met wie hij minstens twee maanden lang (in het verzoekschrift is er sprake van drie maanden) moest samenwerken, is niet ernstig te noemen. Dat ze vooral bezig waren met de bewaking van verzoeker en zijn collega's en de uitwisselingen daarom beperkt waren, biedt geen verklaring voor verzoekers gebrekkige kennis. Evenmin kan het lange tijdsverloop hiertoe enige verschoning bieden, zoals hierboven reeds uiteengezet. Van verzoeker kan en mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij meer dan één naam of roepnaam kon opgeven van de militieleden met wie hij samenwerkte. In de mate verzoeker nog voorhoudt dat hij zich enkel hun echte namen niet herinnert, maar wel hun roepnamen, kan niet worden ingezien waarom verzoeker, wanneer hem wordt gevraagd naar de namen van de militieleden, geen roepnamen zou opgeven. Ook acht de Raad het niet aannemelijk dat verzoeker slechts van zes collega's de namen kon geven, terwijl hij zelf benadrukte hoe close hij was met zijn collega's met wie hij dagelijks leefde, dronk en at (AD CGVS, stuk, notities persoonlijk onderhoud, p. 13-14). Verzoeker somt in zijn verzoekschrift elf collega's op, doch hierbij dient te worden opgemerkt dat dit duidelijk na reflectie tot stand is gekomen en eerder de bevinding bevestigt dat het ongeloofwaardig is dat hij aanvankelijk slechts de namen van zes collega's kon opnoemen. Gelet op voorgaande kan de commissaris-generaal worden bijgetreden waar hij stelt dat verzoekers gebrek aan kennis over de militieleden en over zijn soenitische collega's nogmaals het vermoeden versterkt dat hij niet de waarheid vertelt over zijn vervolgingsvrees in Irak.

4.6. Vervolgens gaat de commissaris-generaal nog in op verzoekers vrees dat hij bij een terugkeer naar Irak omwille van zijn ongewettigde afwezigheid bij de politie voor lange tijd in de gevangenis zou worden opgesloten of zelfs zou worden terechtgesteld. Hij motiveert hierover als volgt:

“Wat betreft het loutere feit als zou u agent geweest zijn om bij een terugkeer naar Irak omwille van uw ongewettigde afwezigheid bij de politie voor lange tijd in de gevangenis opgesloten te worden of zelfs terechtgesteld te worden, merkt het CGVS vooreerst op dat u geen enkel begin van bewijs heeft neergelegd ter staving van de bewering dat de Irakese autoriteiten u daadwerkelijk strafrechtelijk zouden vervolgen omdat u ongewettigd afwezig bent gebleven. Bovendien raadde uw overste u aan om uw werk te stoppen hetgeen het dan ook weinig aannemelijk maakt dat u dan alsnog strafrechtelijk zou worden vervolgd omwille van uw dienstverlating

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Internal Security Forces Penal Code die in februari 2008 in voege trad, met betrekking tot ongewettigde afwezigheid voorziet in straffen die, naargelang de situatie, variëren van het inhouden van salaris tot gevangenisstraffen. De doodstraf is niet bij wet voorzien bij ongewettigde afwezigheid, enkel bij welbepaalde, andere overtredingen. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat ongewettigde afwezigheid in de praktijk doorgaans enkel aanleiding geeft tot ontslag, het verlies van salaris of gevangenisstraffen met uitstel. Er zijn geen gevallen bekend van buitensporige bestraffing van politielui omwille van hun ongewettigde afwezigheid. Tevens blijkt uit de informatie dat veel politielui die ontslag willen nemen, verkiezen om ongewettigd afwezig te blijven boven de normale procedure voor het nemen van ontslag, omdat dit minder tijdrovend is. Dit is eens te meer een indicatie van het lage risico op een buitensporige bestraffing omwille van ongewettigde afwezigheid.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat ongewettigde afwezigheid geen aanleiding geeft tot een disproportionele bestraffing door de Irakese autoriteiten. U reikt bovendien geen overtuigende, concrete elementen aan die kunnen aantonen dat uw situatie hiervan afwijkt. U dient wel een administratief arrest van het Ministerie van Binnenlandse Zaken in, dd. 21/11/2019, waarop staat vermeld dat de personen in de bijgevoegde lijst ontslagen worden (zie administratief dossier). U zegt dat u dit document via een collega heeft bekomen en

dat hieruit blijkt dat u onlangs pas officieel ontslagen werd, terwijl u al in 2015 uw werk verliet (CGVS p.9). U linkt dit zelf aan vermoedelijke fraude die met uw loon zou zijn gebeurd (CGVS p.9). Bij nader onderzoek van de ontslagbrief blijkt echter dat er in de begeleidende brief staat dat de personen met nummers 1 t.e.m. 51 in de bijgevoegde lijst worden ontslagen. Uw naam in de bijgevoegde lijst draagt echter het nummer 76. Geconfronteerd met het feit dat de begeleidende brief en de bijgevoegde lijst met namen duidelijk niet samen horen, reageert u verwonderd en ontkent u zich hiervan bewust te zijn (CGVS p.20). Dit vervalste bewijsstuk toont echter opnieuw aan dat u de intentie heeft het CGVS te misleiden en bewijst niets over uw vermeende ongewettigde afwezigheid.”

De in het verzoekschrift ontwikkelde argumentatie dat “verzoeker heeft zijn kennis ondervraagd: het blijkt uit dat het verschil het resultaat van twee census zou zijn”, is dermate vaag en onbeduidend en de Raad acht dit geen dienstig verweer ter weerlegging of ontkrachting van de vastgestelde incoherenties.

Verder brengt verzoeker geen elementen bij ter weerlegging of ontkrachting van voorgaande motieven. Deze beoordeling vindt steun in het administratief dossier en is pertinent alsook correct.

4.7. Het voorgelegde medische attest kan niet tot een ander besluit leiden.

Het medisch attest dat verzoeker voorlegde, bevestigt dat hij letsels heeft opgelopen aan zijn hand en dat hij symptomen van PTSD vertoont.

Verzoeker verwijst in deze naar het EHRM dat in zijn rechtspraak heeft gesteld dat in het asielrecht aan medische stukken een passend gewicht moet worden toegekend (o.m. R.C./Zweden, M.O.M./Frankrijk, I./Zweden, R.J./Frankrijk).

De Raad wijst erop dat het EHRM in de zaak I./Zweden een belangrijke nuancering heeft aangebracht (zie EHRM 5 september 2013, nr. 61204/09, I. t. Zweden, § 62). Het EHRM erkent dat opdat een Staat elke twijfel over een reëel risico op hernieuwde foltering of een onmenselijke behandeling kan wegnemen, deze Staat aldus op zijn minst in staat moet zijn om de individuele situatie van een asielzoeker te beoordelen. Dit kan echter onmogelijk worden gemaakt indien er geen bewijs is van de identiteit van de asielzoeker of wanneer de verklaringen van de asielzoeker ongeloofwaardig zijn. Bovendien is het vaste rechtspraak van het Hof dat het in beginsel aan de asielzoeker toekomt om voldoende bewijs voor te leggen om aan te nemen dat hij in geval van een verwijdering naar zijn land van herkomst aldaar een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke behandeling. Enkel als dergelijk bewijs voorligt, komt het aan de overheid toe om elke twijfel hierover te weerleggen. Bijgevolg, indien een asielzoeker verklaart dat hij reeds werd gefolterd of onmenselijk werd behandeld, al dan niet ondersteund met bewijs, mag niettemin worden verwacht dat hij aantoont dat er zwaarwegende en concrete gronden zijn om aan te nemen dat bij terugkeer naar het land van herkomst hij het risico zal lopen om opnieuw te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling.

Ook al is de thans bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel, toch kunnen mutatis mutandis uit voormelde rechtspraak nuttige richtlijnen worden afgeleid voor het gewicht dat aan medische attesten in het kader van de beoordeling van de geloofwaardigheid van een vluchtrelaas moet worden gegeven en dit zowel wat betreft de eventuele eerdere vervolging als de eventuele eerdere ernstige schade (zie ook artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet als omzetting van artikel 4, lid 4 van de Richtlijn 2011/95/EU).

Uit paragraaf 62 van het arrest I./Zweden kan aldus worden afgeleid dat een medisch stuk enkel aanleiding geeft tot een omkering van de bewijslast indien de identiteit vaststaat en de verklaringen in voldoende mate geloofwaardig zijn, zodat kan worden aangenomen dat een terugkeer naar het land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade inhoudt. Enkel als een dergelijke situatie zich voordoet, komt het aan de overheid toe om een twijfel aangaande het risico om opnieuw het voorwerp uit te maken van foltering of onmenselijke behandeling te weerleggen.

De Raad herinnert in deze zin ook aan wat reeds werd uiteengezet onder punt 4.2.

Het voorgelegde medisch attest werd in casu opgesteld door een Belgische huisarts en is vrij summier. De huisarts bevestigt onder verwijzing naar een radiografie dat verzoeker littekens vertoont en geeft aan dat deze "*selon les dires de la personne*" onder meer afkomstig zijn van bomexplosies.

De Raad merkt op dat de arts in het medisch attest zelf geen uitspraak doet over de precieze feitelijke omstandigheden en de context waarbij deze littekens werden opgelopen noch over de redenen waarom deze verwondingen en littekens werden toegebracht. De arts bevestigt nergens in het attest dat de vastgestelde littekens daadwerkelijk overeenstemmen met de verklaringen van verzoeker over hoe hij deze littekens heeft opgelopen, noch wordt in het attest op enige andere wijze uitspraak gedaan over de fysieke oorzaak van de littekens. Er blijkt uit het medisch attest aldus niet dat de vastgestelde littekens dermate overeenstemmend zijn met de verklaringen van verzoeker dat andere verwondingen moeten worden uitgesloten en geen andere oorzaken voor de vastgestelde littekens mogelijk zijn.

Verzoeker verklaart dan wel dat deze letsels afkomstig zijn van de bembommen die hij tijdens het geldtransport soms tegenkwam, maar uit het medisch attest kan an sich geen objectief en exclusief causaal verband worden afgeleid tussen de opgelopen littekens en verwondingen en de door verzoeker aangehaalde omstandigheden.

Het medisch attest maakt tevens melding van symptomen van PTSD. Echter, zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt, betreft dit geen gedetailleerd attest en blijkt nergens uit het attest op basis waarvan de attesterende arts hiertoe is gekomen. Uit de attesten kan evenmin een objectief en exclusief

causaal verband worden afgeleid tussen verzoekers psychologische problemen, en de aangehaalde vervolgingsfeiten. Dit geldt des te meer nu uit het medische attest blijkt dat de arts zich voor wat betreft de oorzaak van verzoekers letsels en mentale problemen heeft gebaseerd op diens verklaringen, die evenwel ongeloofwaardig worden bevonden.

Gelet op al deze elementen die de summiere aard van de voorgelegde medisch attesten kenmerken, oordeelt de Raad dat aan dit medisch attest in casu slechts een beperkt gewicht kan worden gegeven.

Wanneer het summiere karakter en het beperkt gewicht van de medische attesten wordt gezien in samenhang met verzoekers verklaringen die iedere positieve overtuigingskracht ontberen, kan de Raad niet anders dan besluiten dat verzoeker in dit geval niet aannemelijk maakt dat zijn letsels en psychische problemen zouden zijn opgelopen in de door hem beschreven context van zijn werkzaamheden en de problemen met de sjiiitische militie Asaeb al-Haq. Het zijn net die problemen die de essentie vormen van zijn vrees voor vervolging en aan zijn beschermingsverzoek ten grondslag liggen. Bijgevolg wordt evenmin aannemelijk gemaakt dat verzoeker bij terugkeer naar Irak opnieuw het slachtoffer kan worden van de gebeurtenissen die volgens hem aanleiding hebben gegeven tot zijn psychische problemen.

4.8. In de mate dat verzoeker onder verwijzing naar artikel 4, §1 van richtlijn 2011/95/EU, het arrest M.M. van 22 november 2012 van het Europees Hof van Justitie in de zaak C-277/11 en rechtspraak van het EHRM, de samenwerkingsplicht van het CGVS benadrukt, wijst de Raad er op dat het de taak van verzoeker is om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het CGVS heeft hierbij inderdaad een samenwerkingsplicht, in die zin dat het de door verzoeker aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf en dat het er toe is gehouden na te gaan of er onder de door verzoeker aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en deze zo nodig bijkomend te onderzoeken. Het is duidelijk uit het administratief dossier dat dit onderzoek terdege is gebeurd. In het licht van bovenstaande motivering is verzoekers kritiek dat geen onderzoeksdaden werden verricht met betrekking tot de authenticiteit van de voorgelegde stukken, alsook zijn verwijzing naar rechtspraak dienaangaande van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens respectievelijk het Hof van Justitie van de Europese Unie, niet dienstig. Immers, hoewel wordt opgemerkt dat sommige stukken slechts kopieën zijn, blijkt eveneens dat verzoekers identiteit, beroep en herkomst niet worden betwist, noch de dood van zijn broer, doch dat de voorgelegde documenten op zich niets zeggen over de beweerde vervolgingsfeiten. Een schending van artikel 26 van het KB CGVS blijkt dan ook niet.

4.9. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, besluit de Raad samenvattend en in navolging van de commissaris-generaal, geen geloof te hechten aan verzoekers aangevoerde vrees voor de sjiiitische militie Asaeb al-Haq.

4.10. Waar verzoeker nog stelt dat de bedreigingen een sektarische grond hadden en niet zijn beperkt tot zijn werk en dat hij als soenniet een risico loopt, leest de Raad in de beschikbare informatie dat soennieten in Bagdad weliswaar grotere risico's lopen om slachtoffer te worden van meer individuele vormen van geweld begaan door sjiiitische milities, doch niet dat soennieten actueel in Bagdad het voorwerp zijn van groepsvervolging. Het loutere gegeven een soenniet in Bagdad te zijn, volstaat aldus op zich niet om het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging vast te stellen. Er kan uit de voorgelegde landeninformatie niet worden afgeleid dat de situatie in Bagdad dermate ernstig is voor soennieten dat verzoeker louter door zijn geloofsstrekking dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. De beoordeling van het risico op vervolging is afhankelijk van verzoekers individuele omstandigheden (zie aanvullende nota verweerder, EASO "*Country Guidance note: Iraq*" van juni 2019, p. 52-53).

Verzoeker moet aldus concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreiken waaruit zou blijken dat hij persoonlijk omwille van zijn soennitische geloofsovertuiging dreigt te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas, blijft verzoeker hiertoe in gebreke.

4.11. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een

gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.1. Gelet op het gegeven dat zijn vluchtrelaas en vluchtmotieven niet voldoende aannemelijk werden gemaakt, kan verzoeker zich hier niet langer op steunen om aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviseerd.

5.2. Wat betreft een reëel risico op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, c) van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat verweerder bij aanvullende nota van 10 september 2020 de beschikbare landeninformatie heeft aangevuld met volgende stukken:

- het rapport van UNHCR: *“International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq”* van mei 2019;
- EASO *“Country Guidance note: Iraq”* van juni 2019;
- EASO *“Country of Origin Report Iraq: Security situation”* van maart 2019;
- COI Focus *“Irak - veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak”* van 20 maart 2020.

De Raad wijst erop dat niet wordt betwist dat er in Irak een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Zowel uit de UNHCR-richtlijnen als uit de EASO Guidance note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg moet bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat gezien zijn verklaringen met betrekking tot zijn plaats van herkomst in Irak, in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad moet worden beoordeeld.

De commissaris-generaal zet in zijn aanvullende nota op basis van de meest recente landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie het EASO COI Report Iraq - Security situation van maart 2019 en de COI Focus Irak - veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 20 maart 2020) blijkt dat deze grondig is gewijzigd sinds 2017.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en Bagdad werd sinds 2013 grotendeels bepaald door de opkomst van en de strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS). Toenmalig eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIS heeft een duidelijk voelbare impact gehad op de veiligheidssituatie in Centraal-Irak in het algemeen en Bagdad in het bijzonder. Het aantal veiligheidsincidenten kende in 2018 een daling ten opzichte van het jaar voordien, een trend die in 2019 aanhield. Ook het aantal te betreuren burgerdoden is sinds de overwinning op ISIS sterk gedaald. Voor 2019 wordt het beeld sterk beïnvloed door het geweld dat plaatsvond in de context van de grootschalige betogingen, waarbij in het najaar veel slachtoffers vielen (zie infra).

De provincie Bagdad staat onder controle van de Iraakse autoriteiten waarbij de Iraqi Security Forces (ISF) samen met de Popular Mobilization Forces (PMF) instaan voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving. Volgens de beschikbare informatie is het aantal controleposten in de stad verder gedaald. De controleposten worden bemand door leden van de ISF. De PMF beschikken dan weer over een veiligheidssysteem binnen de wijken zelf. ISIS controleert geen grondgebied in de provincie maar beschikt wel over actieve cellen in de 'Baghdad belts'.

In 2019 en begin 2020 werd de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad gekenmerkt door drie op elkaar inwerkende ontwikkelingen. Het gaat om de daling van het geweld dat kan worden toegeschreven aan ISIS; de demonstraties tegen de heersende politieke klasse, de regering en de buitenlandse inmenging in de Iraakse politiek die het politieke leven in de hoofdstad sinds oktober 2019 domineren; en de toename van de spanningen tussen Iran en de Verenigde Staten met als hoogtepunt de droneaanval op de bevelhebber van de Iraanse Republikeinse Garde, Qassem Soleimani, en het adjunct-hoofd van de PMF, Abu Mahdi al- Muhandis.

Nadat het aanzienlijke verliezen had geleden in 2017, zijn de activiteiten van ISIS in Bagdad en de 'Baghdad Belts' in de periode van 2018 tot begin 2020 beperkt gebleven. Vanuit de gebieden waar het traditioneel steun heeft genoten, is ISIS nog wel in staat om aanvallen uit te voeren in het stedelijk centrum van Bagdad maar de dreiging die uitgaat van de organisatie is steeds verder afgenomen. Het maandelijkse aantal veiligheidsincidenten die in de provincie plaatsvonden en kunnen worden toegeschreven aan ISIS, is sinds begin 2018 sterk gedaald en was gedurende 2019 relatief stabiel op een laag niveau. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor kleinschalige aanvallen, onder andere met explosieven of vuurwapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats in de provincie. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de ISF en PMF, vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking. Het merendeel van deze aanvallen door ISIS vindt plaats in de Baghdad Belts al is het aantal incidenten, en het aantal burgerdoden dat hierbij valt, nog steeds beperkt. De burgerbevolking kan last ondervinden van veiligheidsoperaties uitgevoerd door de ISF tegen schuil- en wapenopslagplaatsen van ISIS. Dergelijke acties vinden vooral plaats in de rurale buitengebieden van de provincie. Hierbij vielen geen burgerslachtoffers.

Het gros van het geweld dat in Bagdad plaatsvindt is echter niet langer toe te schrijven aan ISIS. Naast het geweld dat plaatsvindt in het kader van de betogingen die sinds het najaar van 2019 gehouden worden (zie *infra*) is het geweld in Bagdad sinds 2018 hoofdzakelijk persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, of om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte

moorden. De prominent aanwezige sjiitische milities staan weliswaar mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad maar blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiitische milities dan sjiieten. De omvang van het sektarisch geweld bereikte na 2014 echter nooit het geweldsniveau van het sektarisch conflict in 2006-2007. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de ISF en PMF-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwickeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen.

De escalatie in 2019 van het conflict tussen Iran, de pro-Iraanse groeperingen en de VS in Bagdad resulteerde in aanvallen op militaire installaties van de VS en de internationale coalitie door eenheden van de PMF of door Iran. Bij deze aanvallen werden ook installaties en manschappen van het Iraakse leger getroffen die zich op dezelfde plaatsen bevonden. Een van deze aanvallen betrof een raketaanval op een mediabedrijf in het district Karrada waarbij een burger om het leven kwam. De betogingen zijn vooral geconcentreerd in het centrum van de stad, met het Tahrir-plein en de aanpalende straten als epicentrum van de protestbeweging. Ook op andere plaatsen in de stad vinden demonstraties plaats. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de autoriteiten hardhandig optreden tegen personen die betrokken zijn bij de protestacties tegen de regering, en dat er hevige, gewelddadige confrontaties tussen betogers enerzijds en de ordediensten en andere gewapende actoren anderzijds plaatsvinden. De betogers worden blootgesteld aan verschillende vormen van geweld (bv. arrestaties tijdens en buiten de betogingen, beschietingen, enz.). Een minderheid van de betogers gebruikt zelf ook geweld tegen de ordetroepen of op de door hen geviseerde instellingen. Dit politiek geweld is doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Uit voorgaande vaststellingen blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt doelgericht van aard is. Vanaf begin oktober 2019 viel de overgrote meerderheid van de burgerdoden in Bagdad bij de confrontaties die tijdens de betogingen plaatsvonden, en in aanvallen op betogers en activisten buiten de eigenlijke protesten. Het aantal burgerdoden dat in 2019 in de provincie viel buiten de context van de betogingen lag lager dan in 2018.

Volgens IOM telde Irak op 31 december 2019 1.414.632 ontheemden (IDP's) en keerden ruim 4,5 miljoen ontheemden ondertussen terug naar hun regio van oorsprong. De terugkeerratio naar de provincie Bagdad bedroeg eind 2019 69 %. Soennitische Arabieren vormden 89% van de terugge-

keerde ontheemden. Naast stabiele relocatie zijn de redenen waarom IDP's niet naar hun regio van herkomst terugkeerden divers. Gebrek aan werkgelegenheid, basisvoorzieningen en woongelegenheid, een onzekere veiligheidssituatie in de regio van herkomst of een gewijzigde etno-religieuze bevolkings-samenstelling worden onder meer aangehaald als een reden om niet terug te keren.

Zij er volledigheidshalve nog op gewezen dat het EHRM in het arrest in de zaak *D. et al. v. Roemenië* van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken *J.K. et al. v. Zweden* (zaak nr. 59166/12) en *A.G. v. België* (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus

2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.”

In het licht van de voorliggende actuele objectieve landeninformatie, wordt de analyse van de commissaris-generaal door de Raad overgenomen. De Raad concludeert samen met de commissaris-generaal dat er actueel in de provincie Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar deze stad louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met het betwisten en tegenspreken van de beoordeling van de commissaris-generaal, het poneren van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, het aanhalen van informatie en cijfermateriaal in verband met de veiligheidssituatie en meer bepaald de aanslagen waarbij evenzeer burgerslachtoffers te betreuren vielen, brengt verzoeker geen afdoende concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen. De door verzoeker in het verzoekschrift aangehaalde informatie is immers verouderd of ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund. De door verzoeker aangehaalde Franse en Luxemburgse rechtspraak dateert van 2016-2018 en kan in deze evenmin dienend worden aangevoerd nu in casu recentere landeninformatie voorligt.

Waar verzoeker verwijst naar de burgerdemonstraties in Bagdad die sinds oktober 2019 plaatsvinden en het geweld dat daarbij werd gebruikt ten gevolge van de socio-economische omstandigheden, wijst de Raad er samen met verweerder op dat dit type geweld evenwel niet kadert binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

5.3. Er wordt echter niet ontkend dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat in het arrest *Elgafaji* van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of verzoeker persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad voor hem dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Het Hof van Justitie heeft de aard van de ‘persoonlijke omstandigheden’ niet gepreciseerd. Niettemin kunnen deze omstandigheden, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals

bevestigd door het Hof, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precaire socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

Verzoeker maakt evenwel geen persoonlijke omstandigheden aannemelijk die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen. Er blijkt niet dat verzoeker, meer dan andere bewoners van Bagdad, een groter risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Waar verzoeker verwijst naar zijn soennitisch geloof en zijn werkzaamheden voor het Iraaks ministerie van Binnenlandse Zaken, merkt de Raad op dat "*persoonlijke omstandigheden*" niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn immers omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. In dit kader wijst de Raad erop dat een soennitische geloofsovertuiging aanleiding kan geven tot slachtofferschap van gericht geweld, quod non in casu, maar dat dit niet kan worden beschouwd als een persoonlijke omstandigheid die in hoofde van verzoeker een verhoogd risico oplevert om slachtoffer te worden van het in Bagdad aanwezige willekeurige geweld.

Gelet op het voorgaande, concludeert de Raad dat verzoeker nalaat op enige wijze aan te tonen dat hij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de stad Bagdad. Evenmin zijn er elementen die erop wijzen dat er voor verzoeker omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

5.4. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

6. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet stelt dat indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, dit een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Het vluchtrelaas werd niet geloofwaardig bevonden en er zijn voorts geen concrete individuele aanwijzingen dat verzoeker heden louter omwille van het feit dat hij soenniet is, dreigt te worden vervolgd in Bagdad. Bijgevolg is verzoekers verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

7. In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend twintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES